

SPOLOČNÁ PÔSTNA REFLEXIA 2019 – prezentácia výsledkov

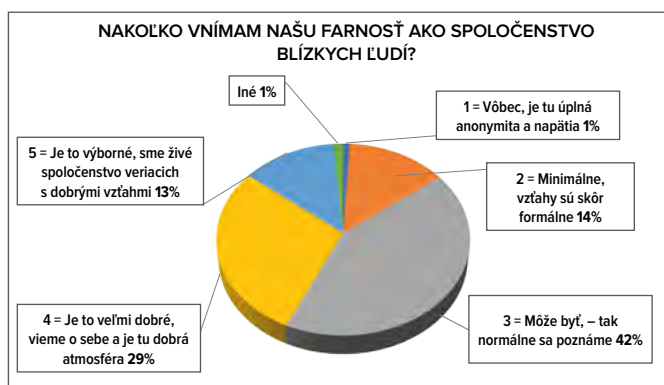
Tritisíc sedemdesiatdva odpovedí od veriacich kresťanov-katolíkov Žilinskej diecézy všetkých vekových kategórií a zo všetkých farností. Taká je základná bilancia výsledkov spoločnej pôstnej reflexie, ktorú sme po prvýkrát od vzniku našej diecézy takouto formou uskutočnili vo všetkých farnostiach diecézy.

TEXT A GRAFY ROLAND MIKULA A ROMAN SEKO

Vďaka našej ochote zastaviť sa, zamyslieť sa a podeliť sa s našimi postrehmi máme k dispozícii mnoho vzácných podnetov k tomu, aby život v našich farnostiach mohol byť ešte autentickejším svedectvom Božej lásky pre nás samých, aj pre tých, ktorí ju – hoci žijú v našom bezprostrednom okolí – ešte nikdy živo a osobne nezakúsili. Prinášame vám avizovaný prehľad odpovedí na jednotlivé otázky spolu s prvými impulzami, ako môžeme toto spoločné poznanie využiť na ďalšej ceste obnovovania našich životov a vzťahov v Božom Duchu.

FARNOSŤ AKO SPOLOČENSTVO BLÍZKYCH ĽUDÍ

Odpovede na prvú otázku vyjadrili, že vo vnímaní respondentov žiadna z farností netrpí úplnou anony-

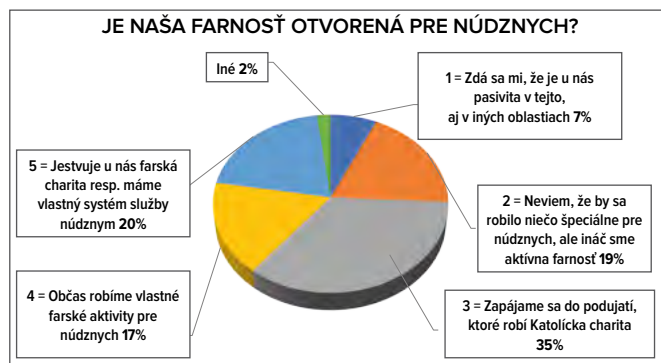

mitou či formálnosťou vzťahov. Iba necelá polovica odpovedajúcich však našla odvahu povedať, že „je to u nás veľmi dobré“ alebo „výborné“. A to je pozvanie priložiť ruku k dielu či pery k modlitbe, aby sme sa neuspokojili s priemernosťou či vlažnosťou našich vzťahov. Ak máme byť svedkami a ohlasovateľmi živého Ohňa, najlepšie to môžeme urobiť, ak budeme sami horieť.

To, že sa z veľkej časti „tak normálne poznáme“, je iste dobrým východiskom na ceste k tomuto cieľu.

OTVORENOSŤ PRE NÚDZNYCH

Jedným z hlavných ukazovateľov horlivosti kresťana je citlivosť na núdzu a biedu najslabších. Možno často ani nevieme, do čoho by sme sa mohli zapojiť, možno sa občas zapojíme do toho, čo robia iní pre núdzných ľudí bližšie či ďalej od nás. To však neznamená, že niek-

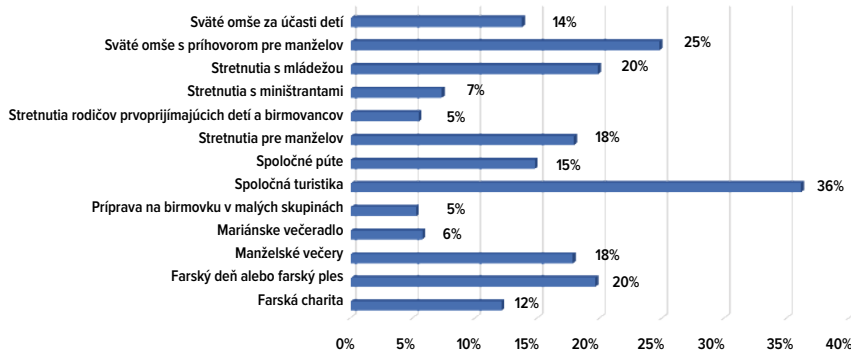

to vysilený, unavený, opustený či chudobný nebýva obďaleč nášho vlastného príbytku. Skutočnosť, že niečo málo viac ako jedna tretina odpovedajúcich sa aktívne podieľa vo vlastnej farnosti na službe núdznym, je iste poukazom na formu konkrétnej lásky, v ktorej môžeme spoločne rásť, povzbudzovať sa k nej a spolupracovať.

ČÍM SA INŠPIROVAŤ?

Môže k tomu napomôcť aj túžba vyjadrená v odpovedi na ďalšiu otázku, a to byť viac spolu neformálnym spôsobom, posilňovať vzájomné vzťahy pri turistike či v atmosfére farského dňa alebo plesu. Život farnosti sa

ČO Z TOHO, ČO POZNÁM Z INÝCH FARNOSTÍ, BY SOM RÁD ZAŽÍVAL V NAŠEJ FARNOSTI?

Osobný rozmer viery stojí nevyhnutne na počúvaní ohlasovania a postupnom prenikaní do poznania evanjeliového posolstva a právd našej viery. Takmer 90 % odpovedajúcich vyjadrilo, že im v živote pomáha predchádzajúca účasť na vyučovaní náboženstva v škole. Napriek známym ťažkostiam v školskom systéme i v samotnej organizácii školského vyučovania náboženstva sa tak ukazuje požehnané ovocie námah celého zástupu kňazov, rehoľníkov a katechetov, ktorí často s veľkým nasadením budujú tento rozmer ohlasovania. Výzvou pre ďalšie kroky na tejto spoločnej ceste zostáva zamerať úsilie

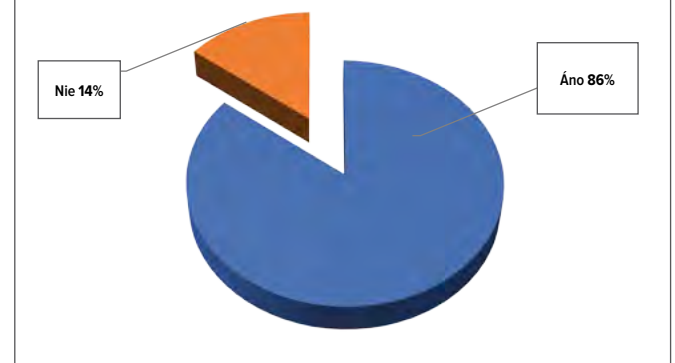
predsa neskladá iba z oficiálnych slávení či vyplnenia istých štandardných náboženských povinností a úloh. Naopak, je priestorom, kde chceme zdieľať naše životy spoločne sa pozerajúc na Toho, ktorý sám je Život. Túžba mať vo farnosti silné formačné prvky pre dobrý život v manželstve a pre prácu s mládežou zároveň vypovedá o pripravenosti žiť zodpovedne poslanie, ktoré nám Boh zveril. Poslanie, v ktorom nám On sám dôveruje a počíta s nami vo veľkolepom a pokračujúcom diele stvorenia a záchranu človeka od existenčnej neistoty a zabíjajúceho uzatvárania sa do seba.

na to, aby sme minimálne rovnaké úsilie vkladali aj do budovania farskej a rodinnej katechézy, ktoré sú ešte osobnejšími formami ohlasovania viery a vydávania svedectva.

MALÉ SPOLOČENSTVÁ

Viac ako polovica odpovedajúcich okrem toho dala najavo, že tento samozrejмый a prirodzený rozmer zdieľania života s inými realizujú aj formou účasti na živote menšieho kresťanského spoločenstva, ktoré je povolané, aby spolu s inými vytváralo z farnosti nielen veľké, ale aj živé spoločenstvo spoločenstiev a rodinu rodín. Mnohí ste vo svojich odpovediach aj pomenovali konkrétne spoločenstvo, a tak sa ich ukázalo niekoľko desiatok, ktoré na územní našej diecézy vytvárajú priestor na veľmi osobné prežívanie vzťahov a intenzívne duchovné kráčanie za Ježišom. Aj keď nie je priestor na stránkach nášho časopisu všetky vymenovať, ich zoznam môžete nájsť na webovej stránke našej diecézy www.dcza.sk.

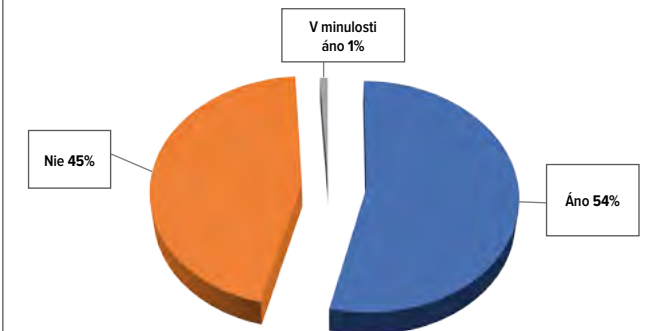
POMÁHA MI V ŽIVOTE TO, ŽE SOM SA ZÚČASTŇOVAL NA VYUČOVANÍ NÁBOŽENSTVA V ŠKOLE?

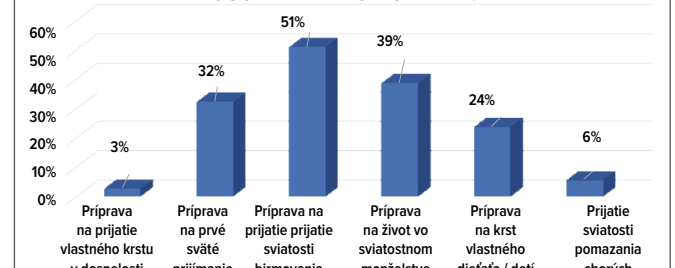
PRÍPRAVY NA PRIJATIE SVIATOSTÍ

Každé úsilie o obnovu, správne rozlíšené v Božom Duchu a v zodpovednom spoločnom hľadaní, prináša hojnejšie ovocie pre život kresťanského spoločenstva i pre celú spoločnosť. Dôkazom toho je aj štruktúra odpovedí na otázku týkajúcu sa osobného významu prípravy ku prijímaniu sviatostí a sviatostnému životu. Najväčší prínos pre život videla skupina odpovedajúcich v tej

SOM SÚČASŤOU MENŠIEHO SPOLOČENSTVA, KTORÉ MI POMÁHA ŽIŤ PLNŠIE PODĽA EVANJELIA?

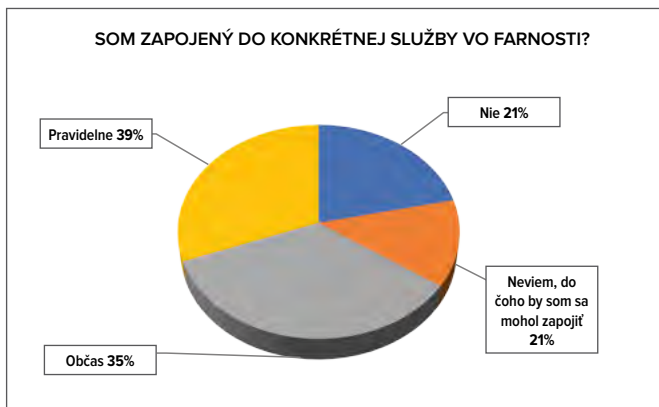
KTORÁ Z PRÍPRAV NA PRIJATIE NIEKTOREJ ZO SVIATOSTI MI POMOHLA ALEBO AJ DOTERAZ POMÁHA LEPŠIE ŽIŤ MŮJ ŽIVOT, OSOBNÝ ALEBO RODINNÝ?

vekovej kategórii, ktorá už mala možnosť sa zúčastňovať obnovenej formy prípravy na prijatie sviatosti birmovania. Roky tvorenia katechéz, pilotných projektov, postupnej implementácie až po všeobecné prijatie tejto obnovenej formy priniesli svoje ovocie. Podobne sa to ukázalo aj v hodnotení prínosu obnovenej formy prípravy na život vo sviatostnom manželstve. Všetko, čo za niečo stojí, aj veľa stojí. Ale nie je práve toto živou súčasťou evanjeliového posolstva, ktoré konštatuje, že bolesť sa stáva relatívnou, zvládnuteľnou či zabudnuteľnou, ak sa v nej rodí nový život? Nech je zdrojom života a radosti aj všetkým rodičom, kňazom, rehoľníkom a rehoľníckam i každému, kto sa s nasadením podieľa na tom, aby sa mohlo rodiť a rásť živé osobné spojenie s Ježišom cez jeho sviatosti, ktoré nám zanechal ako trvalý znak svojej vernej lásky k nám.

KONKRÉTNÁ SLUŽBA VO FARNOSTI

Mať istotu, že som milovaný vernou láskou, dáva silu ku konkrétnym, nesebeckým a pozorným prejavom lásky k iným. Priestor pre prehľbovanie tejto istoty je stále veľký, aby sme mali silu a odvahu konať dobro s chuťou a radosťou. To zrejme ukázali odpovede na

otázku týkajúcu sa nášho zapojenia sa do konkrétnej služby vo farnosti. V tomto priestore sa môžeme a potrebujeme ešte viac vzájomne inšpirovať, obnovovať sa v zmyšľaní a konaní, aj vzájomne spolupracovať.

TÚŽBA PO ZMENE

A tak naozaj je stále čo zlepšovať. Nie je to iba prejav obsedantného aktivizmu, ani tendencia všetko zmeniť a všetko začať odznova. Nie je to ani pasívne uspokojenie sa so súčasným stavom. Je to uvedomelý postoj najmenej 2 212 veriacich našej diecézy, ktorí ho vyjadrili v odpovedi na otázku, či „vnímam potrebu niečo zmeniť na živote farnosti, ktorej som súčasťou“. Je to veľa alebo málo na to, aby Boží Duch mohol dnes i zajtra aj vďaka našej ochote všetko robiť nové? Je veľa vecí, ktoré denne kritizujeme, ktoré rozlišujeme ako neprávne alebo vnímame ako nedostatočné. V spoločnosti,

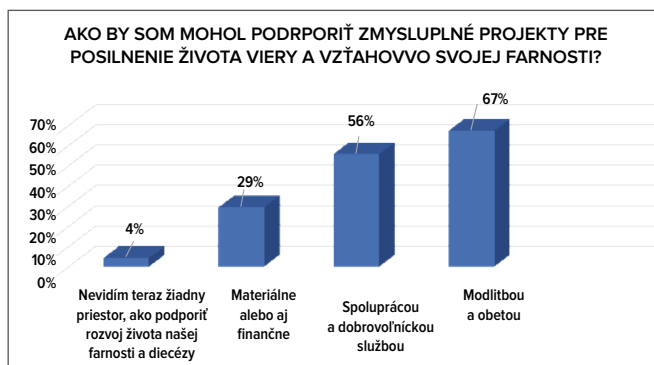
v práci, v politike, vo farnosti, v diecéze, v systéme... V nás? A tak je dobre, že sa nemusíme cítiť osamotení v našej túžbe po zmene. Nie po takej, ktorú by mal uro-

biť zázračný prútik alebo zázračný politik. Nie po tej, ktorú majú urobiť tí druhí. Nie sme osamotení v túžbe po zmene, ktorú môžeme robiť my spoločne, vytrvalo, premyslene, krok za krokom, vo vzájomnej spolupráci, s vedomím vlastnej nedostatočnosti, ale aj s istotou, že Ježiš je Cesta, Pravda a Život.

PODPORA PROJEKTOV

Odpovede na poslednú otázku zároveň dosvedčujú, že nejde o utópiu. Ochota a pripravenosť byť „pri tom“ modlitbou, obetami, spoluprácou, dobrovoľníckou službou či materiálnou a finančnou pomocou vzbudzuje oprávnenú nádej, že v našej diecéze nie sme na ceste viery iba pasívnymi pasažiermi, ktorí sa iba nechajú viesť „Boh vie kam“. Ukazuje to na radostnú skutočnosť, že je tu mnoho zanietených pútnikov, ktorí po-

znajú dôležitosť Cesty a nedbajú ani námahy či nástrahy putovania. A práve preto, že „Boh vie kam“, môže byť toto krácanie aj radostné a dobrodružné, prinášajúce pokoj, nádej a skutočnú plnosť života. A tiež inšpirujúce tých naokolo, ktorí už stratili nádej alebo chuť púťovať alebo nad tým celým zatiaľ iba nedôverčivo krúčia hlavami.

Na spracovaní výsledkov spoločnej pôstnej reflexie sa podieľala poverená pracovná skupina vytvorená z členov Diecéznej pastoračnej rady a zamestnancov biskupského úradu, za čom im patrí veľká vďaka. 🙏